

Sygn. akt II KK 348/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Wiesław Koziielewicz
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **P. W.**

ukaranego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 15 września 2022 r. kasacji Prokuratora Generalnego, na niekorzyść
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie
z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt IV W 190/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w której nie zawiera
obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci
zakazu prowadzenia pojazdów i w tym zakresie sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Żoliborza w
Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt IV W 190/22 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie uznał P. W. za winnego tego, że

w dniu 9 stycznia 2022 r. około godziny 14,49 w W. na ul. [...] jadąc od strony ul. [...] w kierunku do Trasy [...] na drodze publicznej w ruchu lądowym kierował pojazdem marki T. o nr rej. [...] nie posiadając do tego wymaganych uprawnień, to jest wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.500 złotych. Zasądził nadto od niego na rzecz Skarbu Państwa 220 złotych tytułem kosztów postępowania orasz 150 złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 3 maja 2022 r. Kasację od tego wyroku na niekorzyść ukaranego w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów wniósł Prokurator Generalny. Zarzucił temu orzeczeniu:

rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94 § 1 k.w.

Równocześnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2021.2328) dokonana została zmiana treści art.94 § 3 k.w. poprzez nadanie mu brzmienia: „W razie popełnienia wykroczenia o którym mowa w § 1 (art. 94 § 1 k.w. – uwaga SN) orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów”. Zmiana ta- stosownie do art. 23 tej ustawy – weszła w życie z dniem 1 stycznia 2022 r. Zatem w przypadku skazania za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. popełnione po dniu 31 grudnia 2021 r. orzeczenie wobec sprawcy na podstawie art. 94 § 3 k.w. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest obligatoryjne. Opisane brzmienie przepisu art. 94 § 3 k.w. , nadane mu wspomnianą nowelizacją już obowiązywało

zarówno w dacie popełnienia przez P. W. wykroczenia, jak i wydania wobec niego zaskarżonego wyroku. Wprawdzie w treści art. 94 § 3 k.w. ustawodawca użył ogólnego zwrotu zakaz prowadzenia pojazdów, jednak przepis ten jest wyraźnie powiązany z treścią art. 94 § 1 k.k. Sprawcą zaś tego wykroczenia jest osoba prowadząca na drodze publicznej w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd mechaniczny, niemająca do tego uprawnienia. Nadto ustawodawca jednoznacznie rozgraniczył pojazd mechaniczny (o którym mowa w § 1 tego przepisu) oraz pojazd inny niż mechaniczny (o którym zaś mowa w § 1a).

Nie ulega zatem wątpliwości, że skoro P. W. uznano winnym popełnienia w dniu 9 stycznia 2022 r. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., to konieczne było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, a wobec tego, iż wówczas prowadził on pojazd mechaniczny ów zakaz powinien odnosić się do tożsamego rodzaju pojazdu. Słusznie bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 czerwca 2019 r., III KK 222/18 (odnoszącym się wprawdzie do analogicznego unormowania z art. 87 § 3 k.w.) wskazał, że zakaz prowadzenia pojazdów, aby stanowił realną dolegliwość dla ukaranego za wykroczenie określone w § 1 tego przepisu, oraz realizował cele, które ten środek karny z art. 87 § 3 k.w. ma urzeczywistniać, musi pozostawać w funkcjonalnym związku z rodzajem pojazdu, którego prowadzenia dopuścił się sprawca.

Mając powyższe względy na uwadze należało uznać zasadność kasacji i to w wymiarze oczywistym, a w konsekwencji uchylić w zaskarżonej części, będący jej przedmiotem, wyrok.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie będzie miał na względzie powyższe wnioski i spostrzeżenia.

Z tych to powodów orzeczono jak wyżej.

[as]